

[Kirkeministeren.]

med til den, dersom Ordene „det paagældende Sted“ blev fjernet. Det er for mig ikke afgørende, om de Ord er med; jeg kan imidlertid ikke se, at det betyder noget væsentligt. Det forekommer mig ogsaa, at hele denne Agitation imod Paragraffen overser noget, som ikke burde overses, nemlig at man maa have Lov til at gaa ud fra, at Befolkningen i et Sogn ikke er en Samling Sladderkællinger eller opfanatiserede Partimennesker af det ene eller det andet kirkelige Parti, men at det, der dog i al Almindelighed kommer til at bestemme Opinionen i et Sogn, er Folks sunde Fornuft og rolige Omdømme, og saa længe det er Tilfældet, er der ingen Grund til at frygte for, at § 77 skal blive misbrukt; at lave en Lov eller en Paragraf, der overhovedet aldrig nogen Sinde under nogen Omstændigheder skal kunne misbruges, er vistnok en Umulighed.

Med disse Bemærkninger vil jeg gerne anbefale disse tvende Lovforslag til hurtig og velvillig Behandling i Landstinget.

Alfred Kristensen: Ændringen i Præsteres lønmæssige Placering er efter de forelagte Lovforslag ganske betydelig, idet der er Tale om store Forbedringer. Jeg har spekuleret paa, men har ikke kunnet finde ud af, hvorfor Præsterne hidtil har været saa lavt placeret. Jeg har tænkt paa, om det skulde hænge sammen med, at man opfatter Præstestillingen mere som et Kald end som en Tjenestemandstilling inden for Folkekirken, men det ved jeg ikke. Jeg ved derimod, at Lønningskommissionen i sine Betragtninger med Hensyn til de ret store Opnormeringer, som er sket, har lagt den bestemte Betragtning til Grund, at den Uddannelse, som Præsterne maa gennemgaa — i hvert Fald i Almindelighed, idet det kun er faa Præster, der ikke er Teologer —, ligger paa en saadan Linie og spænder saa vidt, at Lønnen maa afpasses nogenlunde efter de Forhold, som andre med en tilsvarende Uddannelse har. Dette er for mig Forklaringen paa de meget store Forbedringer, som her er sket, og jeg havde hilst det hele med overordentlig stor Glæde, hvis der ikke var sket en vis Principforandring inden for Lønklasserne, som for mig rejser en ikke ringe Betænkelighed.

Nu henføres Præsterne uden for København til 1ste Lønningsklasse i 60 Sognekald, til 2den Lønningsklasse i 400 Sognekald og endelig til 3die Lønningsklasse i Resten. Dette er en ganske betydelig Forøgelse af Klassificeringen. Jeg var saa naiv i nogle Aar, at jeg troede, at det var den

almindelige Opfattelse uden for Hovedstaden, hvor jeg kender Forholdene bedst, og i nogen Grad i Menighederne, at denne Klassificering af Præsteembederne ikke var af det gode. Og hvorfor? Simpelt hen fordi de højest klassificerede Embeder uvilkaarligt vil søges af de ældre Præster ud fra den Betragtning, at de er en Slags Avancementsstillinger; det er ikke altid saadan; men det er den almindelige Regel, og det betyder, at de store Sognekald besættes med ældre Præster. De store Sognekald kan imidlertid, særlig paa Landet, have en overordentlig vid Udstrækning, ligesom de i Byerne kan have et saa stort Antal Menighedsmedlemmer, at det kræver et overordentlig stort Arbejde af Præsten, ikke om Søndagen, hvor Arbejdet jo begrænses af dem, der gaar i Kirke, men til andre Tider, hvor der er Tale om de andre kirkelige Handlinger. Særlig gælder det den Gerning, som mange udøver, og som jeg lægger stor Vægt paa som afgørende for overhovedet at faa en Menighed, hvilket Folkekirken dog vil sætte ind paa, nemlig Præstens Besøg og Færden ude i Menigheden. Denne Side af Gerningen kræver i Regelen en meget stærk Fysik, og en saadan vil, ved vi, i Regelen være til Stede i højere Grad hos de yngre end hos de ældre. Af Hensyn hertil er det mig en Skuffelse, at man ikke har ophævet 1ste og 2den Klasses Embederne uden for København, men tværtimod udbygget Systemet paa en saadan Maade, at man næsten kan sige, at hvis vi blot havde haft Titelen Overpræst ligesom Overlærer, havde det været fuldendt; saa vidt er vi faktisk kommet. Jeg er ked af dette System, for jeg føler mig overbevist om, at vi her vil komme ud for noget, som Folkekirken ikke er tjent med, og det er urimeligt at ændre disse Ting bare for at tillægge Embedernes Indhavere en noget større Pension til sin Tid, og saa lade Folkekirken, jeg havde nær sagt . . . , ja, i hvert Fald lide under det.

Jeg vil i denne Forbindelse gerne standse ganske kort ved §§ 23 og 24, som omhandler de øvrige Personer, som er knyttet til Folkekirken uden for København. Ifølge § 24 overlades det til Kirkeministeren at bestemme, hvilke Aflønningsformer der skal gælde for de paagældende Stillinger. Man har vistnok, saa vidt jeg har kunnet følge med i det, bl. a. i Lønningskommissionen, lagt stor Vægt paa, at et større Antal af disse kirkelige Tjenere kunde komme ind under Begrebet Tjenestemænd og faa den Fordel og de fastere Former knyttet til Stillingen, som de ikke har nu. Efter § 24 bestemmes det af Kirke-